உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

யகம். புத்தகம், சஞ்சிகை உஉ.] ௲அ௱டுகம் ஹூ கார்த்திகை மீ உஎ வ வியாழக்கிழமை.—Thursday, November 27, 1851. [Vol. XI. No. 22.

[Death of a Universalist. From Spencer's Pastor's Sketches.]

ஸ்பென்சர்என்னுங் குருவானவர் சொல்லிய ஒரு சரித்திரம்.

சருவசீவரும் ரட்சைஅடைவார்களென்னுஞ் சமயசங்காத்தியின் மரணசங்கதி.

"அறுப்புக் காலஞ் சென்றுபோயிற்று," என்பதைக் குறித்து.

உம். தொடர்ச்சி.

வெகுவருடங்களாகக் கிறிஸ்துவை வேண்டாமென்று வெறுத்துவிட்டேன்; என் நாட்கள் சென்றுபோயின, நான் கெட்டேனே, கெட்டேனே, என்ருன். அதற்கு நான் அப்படியல்ல; நீ மோசமாய் நினைக்கிருய். தேவன் தமது அழைப்புக்கு எல்லைகுறித்து வைத்ததில்லை. பிரயாசப்பட்டுப் பாரஞ்சுமக்கிற நீங்களெல்லாரும் என்னிடம் வாருங்களென்று கிறிஸ்துநாதர் சொல்லுகிருரென்றேன். அவன் என் நாட்கள் போய்விட்டதேயென்ருன். அவனைப் போல நானும் உறுதியாய் உன் நாட்கள் போனதில்லை. இதே தகுந்தகாலம், இதே இரட்சிப்பின் நாளென்றேன். அதற்கு அவன் அது எனக்கல்ல, என் காலத்தை முடித்தேன்; வீணிலே என் நேரம் முழுவதையும் செலவழித்தேன்; என் சீவியநாள் முழுவதும் பயித்தியகாரனைப்போலிருந்து இப்பொழுதோ சாகிறேன். இவ்வுலோக வாழ்வையன்றி நான் வேருென்றையுந் தேடினதில்லை. தேவனிடம் போகிறதற்கு மாட்டேனென்ருன். இப்போவோ அவரென்னைப் பிடித்துக்கொண்டார். நான் தப்பவேமாட்டேனென்ருன். இக்காரியங்களை அந்தச் சமுசாரத்துக்குச்சேர்ந்தவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடாமல் அறையை விட்டு வெளியே போய்விட்டார்கள். அப்பொழுது நான் இயேசு இரட்சகருடைய இரத்தம் பாவம்யாவையுஞ் சுத்திகரிக்கின்றது. தேவனைத் தேடுவதற்கும், மனந்திரும்பிக் கிறிஸ்துவிடம் போவதற்கும் உனக்கு இன்னம் நேரம் இருக்கிறது. இப்போவும் இன்றைக்கும் உனக்குச் சமையங் கிடைத்திருக்கின்றது. ஆகையால், தேவனைப் பார்த்துப் பிரார்த்தனைபண்ணு. அப்போ நீ இரட்சிக்கப்படுவாய் என்றேன். அதற்கு அவன் ஐயா, நீரிப்படி நினைக்கிறீர்; ஆனுல் நான் நன்ருயறிவேன். நான் நன்ருயறிவேன். காலம் போய்விட்டது, நானே சாகிறேனென்ருன். அதற்கு நான் தேவன் இரக்கத்தில் ஐசுவரியவானுயிருக்கிருர். அவர் பதினுேராம் மணிவேளையிலும் பாவிகளைப் பொறுக்கிருர். மரிக்கிற கள்ளனையும் இரட்சகரேற்றுக்கொண்டார் என்றேன். அதற்கு அவன் பதினுேராம் மணிவேளை போய்ப் பன்னிரண்டு மணி நேரமாயிற்று. தேவன் பழிவாங்குகிற காலம் இதுதான், எனது நேரம் முற்ருய்ப்போய்விட்டது. நான் உலகத்தை மாத்திரம் நேசித்தேன். அதையுமிப்போ விடவேண்டும். ஆ! பயித்தியகாரன்! பயித்தியகாரன்! உலகமினி என்னத்துக்கு? ஆ! நான் எப்படிச் சீவிப்பேன். என் நாள் முழுதும் மதியீனனுக இருந்தேன். என்று பெலவுறுதியாய்ச் சொன்னுன்.

தேவனுடைய கிருபையைக் குறித்தும் தேவ வாக்குத்தத்தங்களைக் குறித்தும் அவனுடைய மனதிற் பதிக்கத் தெண்டித்தும் நான் சொன்னதெல்லாம் அவனுக்கொரு திரணம் அல்லது மயிர் போலவுந் தோன்றியதில்லை. இப்படி நாங்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பதை அவனுடைய தாயும் பெண்சாதியுங் கேள்விப்பட்டு, அறைக்குட் சென்று அவனுடைய கட்டிலுக்குத் தூரமாக மவுனமாயிருந்தார்கள். அவன் இவ்விதமாய்த் தனது மதியீனத்தையும் உலக நேசத்தையும் குறித்துப் பேசுகையில் அவனுடைய பிதா அறைக்குள் வந்து நின்று அவன் சொல்வதைக் கேட்டு அவனுடைய சயனத்துக்குக் கிட்டவந்து, நீ ஏன் இவ்விதமாய் மனக்குறைப்படுகிருய்? நீ யாதொருவருக்குந்தீமை செய்ததில்லையே என்ருன். அதற்கு அவன் சற்றுப் பகையுங் கோபமும் வெறுப்புங் காட்டி நீ என்னுடன் ஒன்றும் பேசாதே. நீதான்என் பகைஞனுயிருந்தாய். நீ என்னைக்கெடுத்தாய். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், வேதத்தை அசட்டை செய்யவும் பண்ணினுய். நான் சிறுவனுயிருந்த பொழுது என்னைப் பாவஞ் செய்யப்பண்ணினுய். ஒய்வுநாளிலே வேட்டையாடுவதற்கும் மீன் பிடிப்பதற்கும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனுய். என் மாதா என்னைத் தேவாலயத்துக்குப் போகச் சொல்ல நீ வயலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனுய். நரகமில்லையென்றுஞ் சருவரும் இரட்சிக்கப் படுவார்களென்றும் எனக்குச் சொன்னுய். இன்னும் என்னை அனுப்பும்படி இங்கே வராதே. உன் வேலைசெய்து முடித்துப்போட்டாய், என்னை நீதானே கெடுத்தாய். ஆ! நீ சொல்வதைக் கேளாமல் என் மாதாச் சொல்லி வந்ததை மதித்தேனுல் இப்படிப்பட்ட நிலைபரத்துக்கு வரவேமாட்டேனென்று சொல்லி அழுதுகொண்டு நின்ற மாதாவை நோக்கி, மாதாவே, நீஅழாதே, அழாதே, நீஒரு நல்ல மனுஷி; நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். பராபரன் உன்னைக் காத்துக்கொள்வார். நீ அழாதே, கூடுமானுல் உன் மார்க்கத்துக்காக, அல்லது அதினுெரு பங்குக்காக, அல்லது அதைப்போன்றவொன்றுக்கு ஆயிரமுலகங்களைக் கொடுத்தாலும் தகும். ஆனுல் நான் கெட்டேன், கெட்டேன். பிதாவே, நீ நரகமொன்றில்லையென்றுசொன்னுய், நானும் அதை நம்பிக்கொண்டேன். நான் அறிவுள்ளவனுயிருந்தும் உனது தீமைக்குப் பங்காளியாயிருந்தேன். நரகத்தை நான் பரிகாசம்பண்ணினேன். இப்போ நரகம் என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகின்றது. பராபரன் பாவிகளைத் தண்டிப்பார். அவரென்னைப் பிடித்துக்கொண்டார். நான் அவர் கைக்குத் தப்பமாட்டேனென்றுசொல்ல, பிதாவும் ஏதோ பேசத் தொடங்கினுன். அவன் தொடங்கினவுடனே மகன் அதற்கிடங்கொடாமல் பிதாவே, போதும், என்னுடனுென்றும் பேசவேண்டாம். நீ சொல்லும் புரளிகள் இனி என்னை ஏய்க்கமாட்டாது. என் ஆத்துமாவைக் கெடுத்தாயே என்று சொல்லி, என் தம்பியெங்கே என்று தன் சகோதரனைக்குறித்து விசாரிக்க, அவனுடைய மனைவி எழும்பி அவனுக்குக் கிட்டப்போய், உன் தம்பி தோட்டத்துக்குப் போய்விட்டானுக்கும், அவனை இப்போ தேவையா? அவனை அழைக்கட்டுமா என்ருள். அதற்கவன் ஆம், அவனை இங்கே கூப்பிடு; அவன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிருன். பிதாச் சொல்லுகிறதை நம்பாதேயென்றும், அவருடைய பேச்சுக்கு எடுபடவேண்டாமென்றும், நான் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. என் பிதா அவனை நரகத்துக்கு அனுப்பிப்போடுவார். அவன் சிறுவனுயிருக்கும்பொழுதே ஒருத்துவமார்க்கத்தார் சொல்வது முழுதும் அபத்தமென்று நான் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். பிதா என்னைப் பாவவழியில் நடத்தினதுபோல அவனையும் நடத்துவது எனக்குப் பிரியமல்ல. அவன் என்னைப்போற் சாகாமல், என் மாதாச் சொல்வதை நம்பி, வேதாகமத்தை வாசித்துச் சேபம்பண்ணக்கூடாதகாலம் வரமுன்னமே சேபம்பண்ணி, ஒய்வுநாளை ஆசரித்து, தேவாலயத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று அவனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்ருன். இப்படி அவன் பேசுகையில் அவனுடைய பிதா என்னைப் பார்த்துக் காய்ச்சலும் வருத்தமும் மிகுதியாயிருப்பதால் இவனுடைய மனங் கலங்கிப் பித்தங்கொண்டிருக்கிருனென்ருன். அதற்கவன் பிதாவே, உனக்குப்பயித்தியமுண்டானுல்எனக்குமுண்டு. அப்படியெண்ணி மோசம் போகாதே. ஆயினும் நீ வஞ்சிக்கப்படவில்லை. உனக்கு நன்ருய்த் தெரியும். நரகமில்லையென்று நம்ப நீ பிரயாசப்படுவதுபோல என்னையும் அனுப்பத் தெண்டிக்கிருய். எல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்களென்று பாசாங்குபண்ணுகிருய். ஆனுல் நீயும் அதை நம்பவில்லை. என்னையும் இவ்விதமாய்ப்பேசப்பண்ணினுய். வேதத்திலே பாவிகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட புத்திமதிகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கப்பண்ணினுய். நான் சிறுவனுயிருந்தபொழுது பாவவழியிலென்னை நடத்தினுய். நான் சாகுஞ் சமயத்திலும் வந்து உன்பொய்களினுலே என்னை வருத்தாதே என்ருன். இப்படி அவன் சொல்லுகையில் அவன் தம்பி அறைக்குள்ளே வந்தான். அப்போ அவனைப் பேர் சொல்லி அழைத்து மிகவும் உருக்கமாய் அவனைப் பார்த்து, என் தம்பி இங்கே வா. நான் சுறுக்குச் சாகப்போகிறபடியால், உனக்குச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டும். நான் மரித்தபின்பு நீ இவைகளை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நீ சிறுவனுயிருக்கும் இப்பொழுதே நல்வழியில் நடக்க நீ தொடங்கவேண்டும். நான் துன்மார்க்கனுய்ப் போனேன். நான் போனதுபோல நீயும் போய்விடாதே. வேதத்தை வாசி. ஆணையிடாதே. தேவநாமத்தை வீணிலே வழங்காதே. ஒய்வுநாடோறுங் கோவிலுக்குப்போ, மாதாச் சொல்வதை எப்போதும்கேள். நீ கவலையாயிராதிருந்தால் அவர் உன்னைத் தீமைக்குட்படுத்துவார். நான் உன்னைப்போலச் சிறுபிள்ளையாயிருந்த பொழுது என்னையும் பாவஞ்செய்யப் பண்ணினுர். அவர் சொல்வதெல்லாவற்றையுங் கேட்டு மதிகேடாய்க் கெட்டுப்போனேன். மாதாச் சொன்னதுபோலச் செய்தேனுல் சமாதானத்துடன் சாவேன். என்மாதாவோ மிக நல்லவளென்று சொல்லி மாதா அழுவதைக் கேட்டு மாதாவே அழாதே, அழாதே, பொல்லாதவர்களுக்கு நரகமில்லையென்று அவர் சொன்னுல் அதை நம்பாதை. பயங்கரமான நரகமொன்றுண்டு. இந்த மரணத்தறுவாயில் நான்சொல்வதைஞாபகப்படுத்திக்கொள். எல்லாரும்இரட்சிக்கப்படுவார்களென்று தகப்பன் சொன்னுல் அதிலொரு சொல்லையும் நம்பாதே. துன்மார்க்கர் நரகத்துக்குப் போவார்களென்று சொல்லித் தம்பியை நோக்கித் தம்பீ, எங்கள் பிதா இவ்வகையாய்க் கெட்டுப்போவது பயங்கரந்தான். ஒருத்துவ மார்க்கத்தார் சொல்வதை ஒருக்காலும் நம்பாதே, உன் மாதாவை நம்பு. பிதாவினுலிழுக்கப்பட்டுப் பாவஞ் செய்யாதே. நல்ல பிள்ளையாயிரு. நான் உயிரோடிருந்தால் இன்னும் அதிகமாயுனக்குச் சொல்வேன். ஆனுல் நான் சாகிறேனென்ருன். இப்படி இவன் பேசுவதைத் தம்பியானவன் கேட்டு அழுது தன் துக்கத்தை அடக்கிக்கொள்ளக் கூடாமல் அறையைவிட்டு வெளியே போய்விட்டான். சகோதரனுடனே இவன் பேசிக்கொண்டிருந்ததைப் பிதாவுங் கேட்டு உருக்கமிரக்கமில்லாதவனுய் வெளியே போய்விட்டான். இது மிகவும் பரிதாபமான காட்சியாயிருந்தது. மறுபடி அறைக்குள் வந்தமாதாவும் அவன் மனைவியும் நானும் கண்ணீருடன் மவுனமாய்க் கொஞ்சவேளையிருந்தோம். இது கன்னெஞ்சும் உருகத்தக்க காட்சியாயிருந்தது. ஆனுல் வியாதிக்காரனே கண்ணீர் விட்டதில்லை. அவன் தன் மாதாவுடன் அன்பாயும் தன் சகோதரனுடன் உருக்கமாயும் பேசுகையில் தன்னைப் பற்றியும் நினைத்துத் தன் முருட்டாட்டத்தையும் நிர்ணயத்தையும் மாற்றித் தன் மோசத்தையும் பற்றி உணருவானென்று நம்பினேன். ஆனுல் இப்படியொன்றும் அவனிற் கண்டதில்லை. அவனுடைய பேச்சிற் கொன்னிப்பும், அவன் கண்ணிற் பசுமையுங் கண்டதில்லை. அவனுடைய நேரான புருவம் வளைந்ததுமில்லை. ஆயினும் திரும்ப அவனுடன் சம்பாஷிக்க விரும்பினேன். அவனுக்கோ அது பிரியமாயிருந்ததில்லை. என் கேள்விக்கோ, அவனுத்தாரஞ் சொன்னதில்லை. (இன்னும்வரும்.)

[Letter from Nagercoil.]

ஐயாவே,

நாங்கள் இதில் வரைந்தனுப்புஞ் சங்கதிகளைத் தங்கள் தாரகையில் சேர்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேம். நாகர் கோவில் இரசல் ஐயர் மூலமாகத் தாரகையை வரப்பற்றிக்கொள்ளுகிற நாங்கள் அதிக உச்சாகத்தோடே அதை வாசித்து உணர்வதுமல்லாமல், அதில் அடங்கிய சன்மார்க்க எழுப்புதலான செய்திகளை வீட்டாரோடும் சினேகிதர்களோடும் பேசியும், சிலவேளை பிரசங்கங்களில் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டியும் வருகிறேம். நாளது வருடத்தாரகையில், உசும். பக்கத்தில் காட்டிய உலோபியின் மகளையும், ரூயம். பக்கத்தில், மனரம்மியத்தையும், ரூஎம். பக்கத்தில், ஒரு திருட்டாந்தத்தையும் இவ்விடத்தில் பிள்ளைகளுக்காக அச்சுப்பதிக்கப்படுகிற வாலதீபிகை, ரூசம். நம்பரில் சேர்த்து, ருூ. பிரதிகளாக அச்சுப்பதிப்பித்திருக்கின்றன. மேலும் இவ்விடத்தில் அச்சுப்பதிக்கப்படுகிற சுவிசேஷ பிரபல விளக்கத்திலுள்ள சிலசெய்திகளைத் தங்கள் தாரகையில் சேர்த்துப் பிரசுரஞ் செய்திருக்கிறதற்காக நன்றியறிதலுள்ளவர்களாயிருக்கிறேம். ஆனுல் அவைகள் எங்கள் மூலமாய்த் திருவிதாங்கோடு, திருநெல்வேலி, மதுரை, சேலம், கோயம்புத்தூர், சென்னபட்டினம் முதலான மிசியோன் ஸ்தானங்களுக்கு அனுப்பப்படுவதாயிருக்க, அவைகள் எங்களுக்கு அத்தனை அவசியமல்லவென்பது தங்கள் சித்தத்தில் தோற்றமாக விரும்புகிறேம்.

நாளது ஷ. ஐப்பசிமாதம், யசங். தேதி பகல் ய இ. மணியில், நாகர் கோவிலில் சன்மார்க்க புஸ்தக சங்கம் கூடிற்று. அந்தக் கூட்டம் மூவாயிரம் சனத்துக்கு மேற்பட்டிருந்தது. முதலாவது ஒரு ஞானப்பாட்டுப் பாடினதின் பின்பு சங்கத்

தின் சிரஸ்தாவாகிய கனம்பொருந்திய மாலற்றையர் எழுந்து நின்று, கண்ணீர்ததும்ப மனவுருக்கத்தோடே பேசினதில், இந்தச்சங்கம் ஆரம்பித்து இருபத்தெட்டு வருடமாயிற்று. அப்பொழுது இது ஒரு சிறு நீரூற்றைப்போல இருந்தது. இப்பொழுது ஒரு நதியைப்போலப் பெருகிவருகின்றது. ஆகையால் நாமெல்லாரும் உச்சாகமடைந்து, இந்தச்சங்கம் வளர்ந்தேறும்படி அதிகமதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்று சில புத்திகளைச் சொன்னார். யோசியா உபதேசியார் தேவ ஆசீர்வாதத்திற்காகச் செபம் பண்ணினபின்பு,

உதவிச்சிரஸ்தாவாகிய இயோவான் றைற்றர் எழுந்து அறிக்கைக் காகிதம் வாசித்தார். அதின் பொழிப்பாவது:

நல்வழி, மனந்திருப்புதல், தேவபுனிதம், இரட்சண்ணிய உபதேசசாரம், செபவழி, நாலுவகையான வாலதீபிகைகள், பன்னிரண்டு வகையான சுவிசேஷ பிரபலவிளக்கம் என்று இலட்சத்து முப்பதினாயிரத் தைஞ்ஞூறு புத்தகங்கள் அச்சுப்பதிக்கப்பட்டனவென்றும், திருவிதாங்கோடு திருநெல்வேலி, சேலம், கோயம்புத்தூர், மதுரை, இந்த இடங்களிலிருக்கிற சில போதகன்மாராலும் இந்த ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த எழுபத்தொன்பது சபைகளிலுள்ளவர்களாலும், எழுபத்தொன்பது உபதேசிமாராலும், எண்பத்தோன்பது உவாத்திமாராலும், தொண்ணூற்றேன்பது பள்ளிக்கூடப்பிள்ளைகளாலும் வரவு உருபாய், ௭௱௨௮. அணா, ௭. செலவு உருபாய், ௭௱௮௭. அணா, ௬ல். கடன் உருபாய் ௮. அணா. ௰௨. ஆயிரம் உருபாய் பெறத்தக்க, ௱. ரீம் கட்டுத்தாள்களும் அநேகம் இங்கிலிசு சன்மார்க்கப் புஸ்தகங்களும், இங்கிலாந்திலுள்ள தலைமைச் சங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்டனவென்றும், சுவிசேஷபிரபல விளக்கங்களைச் சென்னபட்டணத்து நாளது வருடப்பஞ்சாங்கத்திலும், யாழ்ப்பாணத்து உதயதாரகையிலும் சேர்த்திருக்கிறார்களென்றும் இவை முதலியவைகளே.

ஆலோசனைக்காரர் தீர்மானித்து எழுதியிருந்த நாலு தீர்மானங்களை எட்டு உபதேசிமார் கூடின சனங்களுக்கு எழுப்புதலுண்டாகத் தக்கதாய் பத்தியும் மனவுருக்கமும் வைராக்கியமும் சாதுரியமுமாகப் பேசினார்கள். அவைகளின் சுருக்கமாவது:

முதலாம் தீர்மானம், அறிக்கைக்காகிதத்தை அங்கிகரித்துக்கொண்டு அச்சுப்பதிக்க வேண்டுமென்பது. அதை அருமைநாயகம் உபதேசியார் வாசித்து, அப்படிச்செய்வது அவசியமென்பதற்கு ஐந்து முகாந்தரங்களைச் சொல்லி, ஆத்துமகாரியத்திற்காக தருமங் கொடுக்கிறது மிகுந்த பலன் என்பதற்கு மலையாளப்பாஷையில் ஒரு பத்திரிகையிலுள்ள ஒரு சங்கதியை எடுத்துப்பேசினார். அதாவது, இங்கிலாந்து தேசத்தில் புருஷனையும் மனைவியையும் அடக்கஞ்செய்த ஒரு கல்லறையின் மேலெழுத்தில் "நாங்கள் சீவனோடிருக்கையில் செலவிட்டதே எங்களுக்குப் பிரயோசனமென்றும், தருமமாகக் கொடுத்தவைகளை நாங்கள் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறோமென்றும், பின்வைத்து வந்தவைகள் எங்களுக்குப் பிரயோசனமில்லையென்றும்" மூன்று வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன என்பதே. (இன்னும்வரும்.)

உதயதாரகை.

௲௮௱௫௧ ௵. கார்த்திகை ௴. ௨௭ந். ௳.

சிங்கப்பூர்—கோலப்பினை.

கற்குத்தாவிற் கப்பலொன்று சீனத்திலிருந்து பாய்வலித்துச் சிங்கப்பூருக்குப்போய் அவ்விடத்திலிருந்து கற்குத்தாவுக்குவர ஆயத்தமாயிருக்கையில், ஏதோ சில முகாந்திரத்தினால் அதிலுள்ள கிலாசுகாரர் போகமாட்டோமென்று மறுத்ததினால், அவர்களுடைய இடத்துக்கு மலாயரிலும், யாவுகரிலும் இருபத்தொன்பதுபேரைச் சேர்த்துக் கப்பலிலேற்றிப் பாய்வலித்துக்கொண்டு போகிற சமயத்தில், ஒருநாள் பின்னேரம் நாலுமணியளவில், தண்டையலொருவன் கப்பலிலிருந்து புகையிலை குடிக்கிறது குற்றமென்று இரண்டாங் கற்பித்தான் கண்டு, அவனுக்கு உதைந்து அம்மாறினால் அடித்து அவனைத்தண்டனைபண்ணினான். இதை முதலாங் கற்பித்தானும் பெண்சாதியும் பார்த்துக்கொண்டுநின்றார்கள் பிற்பாடு அன்றிரவு அத்தசாமத்தில், கிலாசுகாரரெல்லாரும் எழும்பி, முதலாங் கற்பித்தானைக்கொன்று கடலுக்குள்ளேறிந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது இரண்டாங் கற்பித்தானும் வேறுமொருவனும் தங்களுக்கு மோசம் வருமென்றெண்ணிக் கப்பலின் உள்ளறையிற்போய் அதைப்பூட்டிக்கொண்டு, கொஞ்சநேரம் இருந்தார்கள். உடனே இந்தக் கிலாசுகாரர் அவர்கள் ஒழித்திருந்த அறையின் மேற்றளத்தில் ஒரு துவாரமறுத்து அதின் வழியாய்த் தண்டுவலிக்கும் மரங்களினாலே அவர்களைக் குற்றினார்கள். ஆகிலும் அந்த இரண்டாங்கற்பித்தான் அவர்களுக்கெதிர்த்து நிற்பதற்குத் தனக்குச் சலியில்லையென்றுகண்டு, சமுத்திரத்தில்விழுந்து இறந்துபோனான். அல்லாமலும் இவனோடேகூடத் தட்டிலிருந்த மற்றவன் எவ்விதமாய்ச் செத்தானோ தெரியவராது. பிற்பாடு முதற் கற்பித்தான் பெண்சாதியையும் வேறும் ஒரு துரைச்சாணியையும் அதிலிருந்த ஊர்ப்பிறந்த பெண்சனங்களையும் ஒரு படவிலே வைத்து அதைச் சமுத்திரத்திலிறக்கும்போது தற்செயலாய்ப் படவு கவிழ்ந்ததினால், ஊர்ப்பிறந்த பெண்சனங்கள் தவிர மற்றவர்களிரண்டுபேரும் அமிழ்ந்திப்போனார்கள். அன்றைத்தினஞ் சாயுங்காலமளவில் தண்டையலானவன் ஒவ்வொரு கிலாசுகாரரிடத்திலும் போய் நீங்களாராகுதல் காலஞ்சென்றுபோன கற்பித்தான் பக்கமாய் நின்று ஏதுஞ் சாட்சிசொல்லச் சம்பவித்தால் நானும் என் சனமும் உங்களைக் கொன்றுபோடுவோமென்று சொல்லி அவர்களைப் பயமுறுத்தினான். அந்தக்கப்பலும் கோலப்பினாவுக்குத் தெற்கே நாற்பத்தைந்து மயில் தூரத்தில். கரையிலிருந்து இருநூறு பாகத்துக்கப்பால், ஒன்றரைப்பாகத் தண்ணீரிற்போய்ப் பொறுத்திருந்தது. இக்கப்பலில் நடந்த பிராணசேதசம்பவத்தைக் கை மெய்யாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு வங்காளத்துக் கிலாசுகாரர் சிங்கப்பூரிலிறங்கி அவ்விடத்திலிருந்த துரைக்சறிவித்தபொழுது, அவர் தன்னாலான பிரயெத்தனங்களைப்பண்ணி இந்தச் சதியோசனையைச்செய்த தண்டையலையுங் கிலாசுகாரரிற் சிலரையும் பிடிப்பித்து விளங்கும்படி பாரப்படுத்தியிருக்கிறாரென்று தெரியவருகின்றது. இது பிறகிட்ட புரட்டாதிமாதத்தளவில் நடந்தது.

[A Disturbed Peace.]

சமாதானக்குழப்பம்.—அந்தக் குருவானவரை மறுபடியுங் காண எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனென்றால் அவர் என்னுடையசமாதானத்தைக் கொலைத்துப்போட்டாரென்று மரணிக்க ஏதுவாயிருந்த ஒரு மனிதி தன் படுக்கைஅருகிலிருந்த ஒருவருக்குச் சொன்னாள். மரணத்துக்கு முற்றும் ஆயத்தமாயிருந்த ஒருவருடைய சமாதானத்தைக் குலைக்கத்தக்க யாதொன்றைக் குருவானவர் அவளுக்குச் சொன்னாரா? இல்லையே. அவர் அடாத கேள்விகளைக் கேட்டாரென்றும் அவைகளே தன் மனதைக் குழப்பினதென்றும் அவள் நினைத்தாள். குருவானவர் மனிதியிடத்திற் கேட்டகேள்விகளேன்னவெனில், நீ இப்போது ஆக்கினைக்குளராகப் போகவேண்டிய பாவியென்றும உனக்கு ஒரு இரட்சகர் தேவையென்றும் உணருகிறயோ? கிறிஸ்துவின் மூலமாய் உனது நம்பிக்கையானது கடவுளிரக்கத்தை முற்றுஞ் சார்ந்திருக்குதோ? சத்தியமாய்நீபாவத்திற்காக மனஸ்தாபப்படுகிறயா? அது உனக்கு மனதாரத் துக்கத்தைக்கொடுக்குதோ? நீ அதை வெறுத்துத் தள்ளுகிறயோ என்பவைகளே. பிரதானமாய், தான் மோட்சமடைவாளென்பதைக் குருவானவருக்கு அவள் சொன்னவேளையில், அவர் அவளைப் பார்த்து, நீ மோட்சமடைவாயென்பதற்கு உனக்கிருக்கும் அத்தாட்சியென்னவென்றுகேட்டார். அவள் அதற்கு மறுமொழிசொல்லத் தாமதித்தாள். அப்பொழுது குருவானவர் அந்தக்கேள்வியைத் திருப்பி நல்லது, மோட்சமானது பராபரன் வாசம்பண்ணுகிற பரிசுத்த உலகமென்றும், பாவத்திற்கு அவ்விடத்தில் இடமில்லையென்றும், நீயும் பாவத்தைவிலகிக் கிறிஸ்துவைப்போலிருப்பாயென்றும் நீ எண்ணுகிறதினால், நீ மோட்சஞ்சேர விரும்புகிறதோவென்று கேட்டார்.

இக்கேள்விகளே அவளுடைய சமாதானத்தைக் குழப்பிற்று. முற்றுங் தற்சோதனை பண்ணப்பட்டுந் துன்பத்தை அடைந்ததினாலும், தன்னுடைய விருப்பங்களுக்கு மோசம்வருமென்று பயந்ததினாலும் அந்தக் குருவானவர் திரும்பவுந் தன்னைவந்து காண்கிறது அவளுக்குப் பிரியமில்லாமலிருந்தது. கொஞ்சநாளையிலே அவள் மரித்துப்போனாள். ஆ! பயங்கரமான முடிவு. ஆனாலுஞ் சினேகிதரே, உங்கள் நம்பிக்கையின் அஸ்திபாரமென்ன? இப்படிப்பட்ட கேள்விகேட்கிறதினாலே, மரணத்தறுவாயிலிருக்கிற ஒருவனுடைய சமாதானத்துக்கு மோசம்வருமோ? சோதனையின்நேரம் வரமுன்னமே உன்னைத்தான் கெட்டியாய்ச் சோதி. இவ்வகையான கேள்விகளினால் குலைந்துபோகக்கூடிய சமாதானம் ஒன்றுக்குமுதவாது. எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான சமாதானமுண்டு. அது ஆற்றைப்போலே பாய்கின்றது. பொல்லாதவர்களுக்கோ சமாதானமில்லையென்று தேவன் சொல்லுகிறார்.

யாழ்ப்பாணம்.—ஆவணி, புரட்டாதி மாதங்களில் விதைமழை பெய்து, கமக்காரர் தங்கள் வயல்களில் நெல்லுவிதைக்கிற வழமையாயிருக்க, இவ்வருடம் மழையொறுத்து விதைமழை பெய்யாமற் காலந்தப்பிப் போனமாதம் இருபத்தெட்டாந்தேதியளவில் மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று. விதைக்கிறகாலஞ் சற்றேபிந்திப்போனதினால் அதினிமித்தம்வேளாண்மைவிளைச்சல் நயப்படாதென்றுகாத்திருந்தாலும், கமக்காரரோ தங்களாலானமட்டுஞ் சுறுசுறுப்பாக வயல்களை விரைத்தார்கள். அப்படியிருக்க, இந்தமாதம் பதினாலாந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை காலமேதொடங்கிச் சனிக்கிழமையளவும் வாடைக்காற்றடித்து மழைபெய்தது. பிற்பாடு, சனிக்கிழமையிலன்று கச்சான்காற்றுவீசிச் சோனாவாரியாய் மழைபெய்து வெகுவருடத்திற்கில்லாத பெருவெள்ளம் போட்டதினால், அனேக மரந்தடிகள் வேரோடேபாறி முறியவும், வீடுகள் கிணறுகள் இடிந்து விழவும், ஆடு மாடுகள் அழிந்து சேதம்போகவும், அனேகருடைய வீடுகள் வெள்ளமெடுத்ததினால் அவர்கள் குடியெழும்பவும், பள்ளக்காணிகளிற் பயிர்கள் அழுகிப்போகவுமேதுவானதினால், சனங்களுக்கு அதிகநட்டம் உண்டுபோகிறதற்கேதுவாயிற்று. இப்படிப்பட்ட புசலும் மழையும் உண்டாகிறவேளையிற் காற்றும் மெத்த மும்முரத்துடன் அடிக்கிறது மெத்தவழமை. ஆனாலும் அப்படியில்லாமற்போனது தெய்வச்செயல். அப்படியானால், அனேகமிடங்களில் வெகுநட்டமுண்டாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பிரதேசசமாசாரம்.—கனதொகையான பணங்களைச் செலவிட்டு இங்கிலாந்திற் கட்டப்பட்ட பழிங்குமண்டபத்தின் அதிசெயங்களைப் பார்க்கும்படி பிறகிட்ட வைகாசிமாதந்தொடங்கி அற்பசிமாதம் நாலாந்தேதிவரைக்கும் வந்துகூடின சனத்தொகை, ஐம்பத்தைந்திலட்சத்து நாற்பத்தேழாயிரத்து இருநூற்று முப்பத்தெட்டு. அல்லாமலும் இம்மண்டபந் தலைவுபட ஏதுவாயிருப்பதினால், வருகிறவர்களின் தொகை இபபொழுது மெத்த அதிகப்பட்டிருக்கின்றது. எப்படியெனில், போனமாதம் ஏழாந்தேதி செவ்வாய்க்கிழமையிலன்றைக்குமாத்திரம் வந்துகூடினவர்கள், ஒருலட்சத்தொன்பதினாயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பதினைந்துபேர். அன்றைத்தினம் சேர்த்தபணம், ஐயாயிரத்து இருநூற்று முப்பத்தொரு பவுனும், பத்துச் சிலிங்கும். அந்தப்பணத்தின் வெள்ளிநிறை, ௩௫௱. இறாத்தல் பாரங்கொண்டது.

இற்றைக்குச் சிறிதுவருடத்திற்குமுன் வடமுனையைநோக்கிப் பிரயாணம்பண்ணிப்போயும் இதுவரைக்கும் இங்கிலாந்தில்வந்துசேராத சீறி, யோன் பிறங்லின் என்பவரையும் அவருடைய கூட்டாளிகளையுந் தேடிப்போன கப்பல்களெல்லாம் அவர்களைக்காணாமல் திரும்பிவந்துவிட்டன. இனி அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுவோர்களென்ற நம்பிக்கையைக் காணவில்லை. ஆனாலுந் தைரியமீனமடையாமல் மற்றவருடத்திலுஞ் சிறிது கப்பல்களை அனுப்பி அவர்களைத் தேடும்படி தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

சென்னபட்டினம்.—இவ்விடத்திலிருந்து இரண்டு கோடியே, இருபது இலட்சம் நிறைகொண்ட சீனிக்கு மேலேபிறதேசத்துக்கேற்றப்பட்டிருந்தாலும், இன்னுமது அவ்விடத்திற்குறைவுபட்டதாய்க் காணவில்லை. உலகத்திலுள்ள சகலஇடங்களைப் பார்க்கிலுஞ் சென்னபட்டினம்முதலிய இடங்களே அதிக சீனி விருத்திக்கான தேசங்களென்று நம்புகிறதற்கு இடமுண்டு. ஆனபடியினால், ஈஸ்ற் இந்தியாக் கொம்பனியார் பணத்தளவிற் புத்தியுள்ளவர்களாயிருக்கில், சீயூபா தீவிற் சிறைகளை வைத்து ஆளும் முதலாளிமார் மனிதரை விற்று வியாபாரம் பண்ணுந்தொழிலை அதிக சீக்கிரம் விட்டுவிடுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

சீயதேசம்.—இவ்விடத்திலுள்ள புது இராசாக்கள் தருமசாலிகளாகவும் அறிவிற் சதித்தவர்களாகவும் இருக்கிறதினால் உலகமடங்கலும்போய் வியாபாரம் பண்ணும்படிக்கான வழிவகைகளை ஏற்படுத்தவும், அந்நிய தேசத்து வத்தகரும் அவ்விடத்திற் போயிருந்து வியாபாரம் பண்ணும்படிக்கும் இடங்கொடுத்து, அவர்களுக்குப் பிறராலே யாதொரு சேதம்வாராதபடிக்கு அவர்களைக் காப்பாற்றவுந் தீர்மானம் பண்ணியிருக்கிறார்களென்று காணப்படுகின்றது.

சீனம்.—சீனதேசத்துக்குத் தலைப்பட்டினமாகிய காந்தன் நகரியில் நெருப்புப்பற்றி, ௪௱, ௫௱. வீடளவுக்கு எரிந்துபோனதினால் உண்டான சேதம், அன்பதினாயிரம் பவுன்தொடங்கி, ஒரு இலட்சத்து அன்பதினாயிரம் பவுனளவுக்குக்காணும்.

MORNING STAR.

Jaffna, November 27th, 1851.

NOTICE TO SUBSCRIBERS.

We are sorry to say that some of the subscribers to the Star are quite in arrears as to payment. We earnestly request such persons to make immediate settlement either with us or with our agents. Colombo subscribers will please pay to Messrs. Fernando & Son of that city.

AMERICAN SLAVERY.

We have neither room in our paper, nor any disposition to engage in a controversy with the *Colombo Observer* on the subject of slavery. In his hatred of the system and desire to have every slave in the Union made free, we agree with the Editor. He thinks he perfectly understands the whole subject. But every subject has two sides to it—both of which ought to be candidly considered. We are decidedly of opinion, that were he to reside in America a few months, he would see more clearly the difficulties of *immediate emancipation*, than he now appears to do. He would also have more sympathy with those who have received their slaves by inheritance, and are yet honestly desirous of getting rid of them as soon as they consistently can. He would also see that the strength of opposition to the whole system is increasing in the Union both at the north and the south, more rapidly than he now appears to believe. We recommend therefore to his attention the following extract of a letter from one of the Secretaries of the American Board to Sir C. E. Eardley, as published inthe *Evangelical Christendom*:

The general state of religion in the non-slave-holding states is, on the whole, encouraging. At the present time, evangelical churches are blessed with the quickening and converting influence of the Divine Spirit, to a greater extent than at any previous time, for the last ten or twelve years. The greatest obstacle which true religion has to contend with, at present, is found in the sweeping tide of our worldly prosperity. This has probably no parallel in the history of any nation; but I tremble for the results.

As to *slavery*, to which you allude, you must not suppose there is any diminution of hostility to it in the northern states; on the contrary, I believe it was never viewed with feelings of deeper detestation, by the great mass of the people of the north, than at this moment. This abhorrence has been greatly increased by the passage and the operation of that infamous "Fugitive Slave Law." The simple fact is, that the slave power in this country has reached its culminating point. This it knows and feels, and hence its unparelleled efforts to sustain itself. No sensible man in the free states has any doubt that slavery is *doomed*. It must go down. Unsatisfactory as were some of the doings of our late Congress, one thing at least was demonstrated, and that is, *freedom is in the ascendant*. It has the numbers, intelligence, wealth, and power of the nation on its side, and it will work its way through whatever difficulties may oppose its progress. The tide comes in slowly, and sometimes the waves seem to be retreating, but it is only to gather strength, and reach a higher point at the next swell. I hope our English brethren will be *as patient with us as they can*—we have the worst of it—and I know they cannot be so anxious for the removal of this dreadful curse as are the ministers and churches and people of the free states of this Union. I was sorry to see, not long since, some articles in the *Banner* and *Morning Advertiser* of London, touching the ministers and churches of this country. Many of the statements were grossly false and libellous.

☞ Some of our friends ask "Where is your correspondent Delta, and his promised letters?" We are not able to answer; but we hope he has not forsaken the Star, or the young men for whose benefit he commenced writing.

"How is it that sceptre after sceptre has been shivered, and kingdom after kingdom has vanished away, like snow-flakes in the ocean? The conviction cannot be resisted that these marvelous triumphs have been achieved, and these mighty kingdoms won, in subserviency to the designs of Him who will ere long make his Son the 'Head of the heathen, and higher than the kings of the earth.'"

Light the Lamps.—There are in the world about eight hundred millions of souls. If instead of that number of souls, to be brought to God, there were the same number of lamps to be lighted, and if five were lighted every minute, it would take between seven and eight hundred years to light them all.

HEAR! HEAR!

DOUBTFUL SIGNS OF DEATH WITH THE CAUSE THEREOF.

At the death of Philip Doddridge, an eminent lawyer of Virginia, who died in the city of Washington while a member of Congress, it was stated as a reason for retaining his body longer than usual, that, on a former occasion, he had narrowly escaped the melancholy fate of being buried alive. He had fallen into a cataleptic condition. His respiration had ceased, his pulse no longer throbbed, his limbs were perfectly rigid, and his face exhibited the sharp outline of death. The family physicians and friends all, with the exception of his wife, believed him to be dead. Mrs. D., however, would not relinquish every hope, and continued to apply, from time to time, every remedy she could think of to restore vitality, and finally succeeded in administering a small quantity of brandy, which immediately restored him to life and the command of his limbs. He lived many years afterwards, and was wont to relate, with deep feeling, the painful and horrible sensations he experienced during the period he was supposed to be dead. He said that though he was perfectly unable to move his finger, or give the least sign of his being alive, he could hear and was conscious of every thing that was going on around him. He heard the announcement that he was dead, and the lamentations of his family, the directions for his shroud, and all the usual preparations for his burial. He made desperate efforts to show that he was not dead, but in vain; he could not move a muscle. Even despair and the immediate presence of a fate more appalling to humanity than any other earthly terror, could not rouse the dormant body to perform the slightest of its functions. At last he heard Mrs. Doddridge call for the brandy, with a delight and rapture of love for her which the horrors of his situation may easily explain. He felt that he was saved. He humorously observed "that it was as little as brandy could do to restore him to life, as it had produced his living death." Mr. Doddridge was unfortunately addicted to the intemperate use of ardent spirits, and a fit of intemperance had, no doubt, produced the condition from which he was relieved by the perseverance and love of his wife, who administered, at the last moment, the powerful stimulent which restored him to life. Otherwise his fate would have been that of many others, who have been buried before life was extinct.

Sartain's Magazine.

In the foregoing we have an instructive illustration both of the *wrong* and of the *right* use of brandy. R.

How to Govern a School.—At a Convention of all the teachers and trustees of the schools in Hilo and Puna, (Sandwich Islands,) the subject of school government being under discussion, one of the native teachers made the following speech:

"Many teachers complain that they cannot govern their schools. The children come late, or nor at all, as they please. In school hours they are noisy and rude, run out and in at pleasure, and do as they please in most things. Now the difficulty is, *These teachers do not govern themselves*. They make laws for the boys and girls, but do not feel that those laws are binding on themselves. This is not the way. Rulers should keep the laws. This is the law of my school-house. If any one play truant, or is tardy, he receives a certain number of blows with the ferule on his hand. If the teacher arrives at the school three minutes behind the time, then he takes the punishment from the scholars; and many a time has my hand smarted under their blows. We have now no more trouble from tardy pupils. All are on the ground before the time, and we have no noisy or unruly scholars."

Mr. Coan says that this speech was delivered with much vivacity and good nature. "It astonished many open-mouthed listeners, excited universal laughter, and secured the approbation of all."—*N. Y. Observer.*

And does it not involve an important principle of extensive application? R.

A Great Country.—The following will give the readers of the Star some idea of the geographical extent of the United States.

"From the easternmost town in the United States, Eastport, Maine, via the St. Lawrence, Buffalo, Cincinnati, St. Louis and South Pass in the Rocky Mountains to Astoria in Oregon, the distance of the traveled route is 4517 miles. From New York, Washington, New Orleans and Galveston, to the head of the Rio Grande 2,923. From New York to the head of Lake Superior, via Detroit and Mackinac, is 1,856 miles. Thence down the Mississippi to the Gulf of Mexico is 2,281. From Eastport, Maine, to the Bay of San Francisco, in California on the Pacific, via Portland, Philadelphia, Pittsburg, St. Louis, Santa Fe and the Colerado of the West, 3614 miles."

Happiness.—Wherever lies the path of duty, wherever you may be most useful, there the Almighty will make you most happy. Happiness is not the offspring and growth of indolent repose in this world: self-denying exercise is necessary to its production. The imagination of a state where every thing will be to our taste is pure folly. We must be content to take our share in the ills of life, and look for our chief happiness in this world from seeking to do our duty.

The Weather.—Our rainy season this year has thus far been a very unusual one The rains that commonly fall in September, or early in October, which enable the people to sow their fields, were this year almost entirely withheld, and showers did not descend till October 28th. From that time they have been abundant. Though the people sowed their fields as speedily as possible, the season was so far advanced, that the usual crop could hardly be expected. On Friday morning the 14th inst., a storm commenced from the north-west and continued through all Saturday and until Sunday morning. On Saturday the wind came round to the west and was very strong, so much so as to do considerable damage to gardens and trees. The rain fell in torrents all day on Saturday and the country was quite flooded, the water rising higher than it has been known to do for many years—washing down many houses of the natives and doing considerable injury to the roads and bridges. The paddy in the low grounds which is commonly much the best, will be nearly all destroyed by the flood. Many cattle and sheep were also destroyed by being exposed to the storm. It was a very merciful providence that the wind did not blow with such violence as we have frequently known it during westerly storms. Had it done so, much greater injury would have been done in all parts of the province.

A Disturbed Peace.—"I do not wish to see that minister again, for *he disturbed my peace*." This was the remark of a dying woman to one at her bedside, as the minister whose visit she had requested took his departure. "He disturbed her peace." Was there anything in his manner rude or startling? No, says the friend who witnessed the interview, and who reported the remark. Did he say anything that should have disturbed one fully prepared for death? No; but she thought his questions irrelevant, and they unsettled her mind. What were those questions? They were such as these. Have you felt yourself to be a sinner, under just condemnation, and in need of a Savior? and does your hope rest solely upon the mercy of God in Christ? Do you truly repent of sin? Does it give you a deep unfeigned sorrow? Do you renounce and abhor it? In particular, when she expressed a hope of heaven, she was asked, Why do you anticipate joy in heaven? And when she hesitated, the question was framed more closely. Is it because heaven is a holy world, where God is, and sin can never enter, where you shall be free from sin and like Christ?

These were the questions that disturbed her peace; and rather than endure the pain of a thorough self-examination, rather than have her hopes sifted, she refused to see the minister again. A few days afterward she died. Ah! melancholy end. But, reader! What is the foundation of *your* hope? Could it be disturbed in the near prospect of death by questions such as these? Look well to it before that hour of trial comes! A peace that can be disturbed by such questions is not worth the having. There is a peace that "passeth understanding," that "floweth like a river;" but "there is no peace to the wicked."

New York Independent.

Never ask God "Why?"—In the absence of the principal of a grammar school, his pupils formed two societies for mutual improvement. Their meetings were held in the only commodious vacant house in the village. A letter informed the teacher of what had been done. He immediately wrote, positively forbidding all further meetings. His order was strictly, though with pain obeyed. It required all his good standing among his devoted young friends to restrain them from believing this act tyrannical. So painful was the state of their minds, that on his return all preferred a respectful request for explanation of this mysterious conduct. Reminding them of his former and known kindness, he inquired if *that*, united with his declaration that he had good reasons, was not sufficient. They promptly expressed their confidence both in his kindness and veracity, but said it would relieve their minds to know his reasons. "Then," said he, "I have several. One is, that a few days before I left you, three men, having been secretly lodged in the house where your meetings were held, had died of the small-pox. Are you satisfied?" All assented.

So, child of sorrow, God is trying you. He spoils your plans, he crosses your wishes, he takes away your delights; but he has good reasons for all he does. Yet he frequently conceals the cause of all these trials. He says, "What I do, thou knowest not now, but thou shalt know hereafter." It is both folly and wickedness to doubt his love or his wisdom in the mysteries of providence.—*Rev. Dr. W. S. Plumer.*

Married at Oodooville, in the church, on Monday, the 10th instant, by Rev. Mr. Spaulding, Mr. Augustus Anketell of Araly, to Miss Jane S. Purviance, alias S. Kathadarseperlley.

UNITED STATES.

Progress.—In an interval of little more than half a century, it appears that the Americans have increased above 500 per cent in numbers; their national revenue has augmented nearly 700 per cent., while their public expenditure has increased little more than 400 per cent. The prodigious extension of their commerce is indicated by an increase of nearly 500 per cent. in their imports and exports, and 600 per cent. in their shipping. The increased activity of their internal communications is expounded by the number of their post offices, which has been increased more than a hundred fold, the extent of their post roads, which has been increased 36 fold, and the cost of their post office which has been augmented in a 72 fold ratio. The augmentation of their machinery of public instruction is indicated by the extent of their public libraries, which have increased in a 32 fold ratio, and by the creation of school libraries, amounting to 2,000,000 volumes. They have completed a system of canal navigation, which, placed in a continuous line would extend from London to Calcutta, and a system of railways which, continuously extended, would stretch from London to Van Diemen's Land, and have provided locomotive machinery by which that distance would be traveled over in three weeks, at the cost of 1½d. per mile. They have created a system of inland navigation, the aggregate tonnage of which is probably not inferior in amount to the collective inland tonnage of all the other countries in the world, and they possess many hundreds of river steamers, which impart to the roads of water the marvellous celerity of roads of iron. They have, in fine, constructed lines of electric telegraph which, laid continuously, would extend over a space longer by 3000 miles than the distance from the north to the south pole and have provided apparatus of transmission by which a message of 300 words despatched under such circumstances from the north pole might be delivered *in writing* at the south pole in one minute, and by which, consequently, an answer of equal length might be sent back to the north pole in an equal interval. These are social and commercial phenomena for which it would be vain to seek a parallel in the past history of the human race.

Steam-boats.—The first steam-boat plied between New York and Albany in 1808. The Hudson is navigable the whole way—150 miles. The passenger steamers are sometimes nearly 400 feet long, narrow and shallow, generally with one engine; average speed, 20 miles an hour. They are fitted up, as floating hotels, most splendidly. The fare by them is 2*s.* 2*d.*; the "Floating Hotel," and transit charge, for fare, separate bed-rooms, breakfast, dinner, and supper, is 10*s.* 10*d.*, per day.

Rail-roads.—When a few years more shall have rolled away, this people will actually have 20,000 miles of iron road in operation. If we take the present population of the United States at 24,000,000, and the railways in operation at 10,000 miles, it will follow that in round numbers there is one mile of railway for every 2,400 inhabitants. Now, in the United Kingdom, there are at present in operation 6,500 miles of railway; and if we take the population at 30,000,000, it will appear that there is a mile of railway for every 4,615 inhabitants. It appears, therefore, that in proportion to the population, the length of railways in the United States is greater than in the United Kingdom, in the ratio of 46 to 24.—*Home News.*

A Lesson for Girls.—A gentleman of fortune, says the Bangor Whig, visited a village in Maine, not far from Bangor, and was lodged by a gentleman having three daughters—two of whom in rich dresses entertained the stranger in the parlor, while one kept herself in the kitchen, assisting her mother in necessary duties, and after supper, in doing the work till it was completed; when she also joined her sisters in the parlor for the remainder of the evening. The next morning the same daughter was again early in the kitchen, while the other two were in the parlor. The gentleman, like Franklin, possessed a discriminating mind—was a close observer of the habits of the young ladies—watched an opportunity and whispered something in the ear of the industrious one, and then left for a time, but revisited the same family, and in about a year, the young lady of the kitchen, was conveyed to Boston the wife of the same gentleman visitor, where she now presides at an elegant mansion. The gentleman, whose fortune she shares, she won by a judicious deportment and well directed industry. So much for an industrious young lady.

Malleability and Tenacity of Gold.—Gold leaf can be reduced to the 300,000th of an inch, and gilding to the 10,000,000th. Lace-gilding is 1,000,000th of an inch thick, tin foil 1,000th of an inch, and gold leaf the 200,000th; so that 200 gold leaves are only equal in thickness to one of tin foil! One grain of gold will cover 7½ inches each way, or 52 square inches; or be 1,500 times thinner than ordinary writing paper. A wire one-thirteenth of an inch thick will not support a greater weight than 150 lbs.; whereas an iron wire of the same diameter will sustain a weight of 560 lbs.

"He that would reprove the world must be one whom the world cannot reprove."—*Bishop Horne.*

MISCELLANEOUS ITEMS OF NEWS.

We learn from the Colombo Observer that there has been an extensive fire in Canton which has destroyed property to the amount of £50,000. Some say £150,000. The fire approached within 300 yards of the Foreign Factories, which however escaped without any damage. The China fire police are said to have been very efficient. The troops in Hong Kong are reported to be healthy.

The accounts from Siam are very satisfactory. The new kings appear to be liberal and enlightened men, who are anxious to keep pace with, or rather to overtake the times. They are determined to open the commerce of their kingdom to the world, and to protect foreign capitalists who may feel inclined to resort to their country to trade.

We are sorry to notice that the Rev. Dr. Jones of the Baptist Mission, well known as an accomplished Siamese scholar, died at Bankok, Siam, on the 13th September.—*Colombo Observer.*

Madras.—More than eleven thousand tons of sugar have been already despatched from the port of Madras, and the crop is not yet wholly exhausted. It is our firm belief, that Southern India, will, with fair play, become the greatest sugar producing country in the world. No labor can compete with that at the disposal of the Indian planter, and if the Honorable Company were selfishly wise, the slave owners of Cuba would soon give up the traffic in human flesh. When British capital is more extensively engaged in the export trade of Madras, results may be developed beyond our most sanguine expectations.—*Madras Atheneum.*

The Precursor left Calcutta, October 21st, and proceeded as far as the Sandheads on her way to Galle and Suez, when she encountered a terrific gale. On the first notice of the gale the steamer Erin was despatched after her and found her driven on shore. The Erin brought all the passengers to Galle and will continue the voyage to Suez.—*Colombo Observer.*

We are sorry to notice the death of the Rev. J. J. Freeman, the excellent Secretary of the London Missionary Society.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We notice very little of peculiar interest in the late arrivals by the overland. We select however a few items from the "Home News" of October 8th.

The total number of visitors to the Great Exhibition up to October 4th was 5,547,238. As the Exhibition drew towards a close, the number of visitors greatly increased. On Tuesday, October 7th, the number who visited the Crystal Palace amounted to 109,915 persons, and the receipts were £5,231 10*s.*, actually weighing 15 cwt. of silver.

Alderman Hunter has been elected Lord Mayor of London for the ensuing year. The British ships which have been in search of Sir John Franklin have all returned home. Almost all hope of discovering the missing ships and their gallant officers and men, seems to have vanished. Still it is thought that further search will be made next season.

Kossuth is free. He left Constantinople with the other Hungarian prisoners in the American Frigate Mississippi and reached Marseilles September 25th, intending to pass through France on his way to England. But the French government refused him permission; so he was obliged to continue his sea voyage on board the Mississippi. After visiting England he expects to proceed to the United States and there to settle.

America.—The opening of the rail-road from Boston to Canada was celebrated in the former city with great eclat. 100,000 persons were present, including the President of the Republic and Lord Elgin, the Governor General of Canada, both of whom were well received. Lord Elgin also contemplated paying a visit to New York.

Mr. Fennimore Cooper, the American Novelist, is dead.

For the Morning Star.

DEDICATION OF AN ANGLO-TAMIL SCHOOL AT TUNNALY.

Happy are we to communicate to the Star, that the Anglo-Tamil School at Tunnaly of the Wesleyan Mission, having been built by Mr. James Ray, alias Kylayapilley Sinnappu, one of the graduates of the school at Cattevaly, through the aid of some of the respectable men, at an expense of £4, was dedicated to the true God, on the evening of Sunday the 9th of this month, by Rev. Mr. Percival in the presence of a congregation of about 280 persons. Mr. Percival having clearly and fully explained the reasons why Christian missions establish Anglo-Tamil Schools here and there, commenced the service by a sermon from the text "The fear of the Lord is the beginning of wisdom." He then closed with prayer.

We are glad to say that at a conference which was lately held with the headmen of the village, it was unanimously resolved by them to wall the school with stones and chunam. Its dimensions are 36 by 18 feet.

There is no doubt that this school will eventually become a village church. Here we find the unconquerable and triumphant success of the word of God. Who can resist the will of God? May His kingdom come. Behold the Lord's hand is not shortened that it cannot save; neither his ear heavy that it cannot hear. Here we find the inestimable value of Christian schools. Search the Scriptures, for in them is life eternal.

Yours truly,

John Anderson, Thos. Spencer, Thos. Phillip, and certain other Spectators.

Cattavaly, November 10, 1851.

SHIPPING NEWS.

Arrivals and Departures.—KAITES.—*Sailed* Oct. 30, 1851, Schooner Arthiveraletchimy, C. Soopramanian for Colombo cargo salt, passengers 15 natives.

Nov. 1.—*Sailed* Brig Ruby, C. DeSilva, for Colombo, cargo salt, passengers 1 peon and 3 natives.

Nov. 5.—*Arrived* Schooner Danaletchimy, P. Silverry, from Colombo and Pamban, Oct. 25 and Nov. 3 for Jaffna, passengers 18 natives.

Nov. 8.—*Arrived* Cochin Tyris, L. Gregory, from Colombo and Pamban, Nov. 5 and 7, bound for Jaffna and Trincomalie, passengers 14 natives.

Sailed Schooner Arthiviseyalatchimy, C. Anthony, for Colombo, cargo salt, passengers Rev. E. P. Hastings and 1? natives.

FOR SALE.

A LIGHT DOUBLE BODIED PHÆTON, with shifting Hood, which answers to either the back or front seats—newly painted and done up. Price £25. May be seen on application to Mr. C. Sinnatamby at Messrs. Lemarchand and Co's. office, Jaffna.

Nov. 3, 1851. 2p21

FISCAL'S SALE.

In the District Court of Jaffna, Mootoovaytilinga chettiar Sevaterumany chettiar, Plaintiff, No. 4610, vs. Ariaputtiram chettiar Arumugam chettiar of Vannarponne, Defendant.

NOTICE is hereby given that on Tuesday the 9th day of December next, at 11 o'clock in the forenoon, will be sold at the premises, the following land, the property of the said Defendant.

Situated at Vannarponne east, and registered in the Thombo on the name of Yanamma, wife of Tanappa chetty and others.

A land called Anninjiladdy, with a go-down, well, and plantations, in extent 7⅜ lachams of varagu culture, bounded on the east by lane, on the north by Ramilingam, on the west by road, and on the south by the grand bazar and lane.

W. C. TWYNAM, *Deputy Fiscal.*

Fiscal's Office, Jaffna, November 8, 1851. 2p

SALE BY AUCTION.

THAT large and commodious house, the property of Mrs. Van Rossum, will be put up for sale on the 26th December next, (unless previously disposed of by private contract.) The house is situated in an eligible spot facing the Jaffna Esplanade, and enjoys the benefit of a cool and fresh air from its approximation to the Jaffna lake.

The house can be viewed at any time by parties desirous to do so, and reference made to

H. SPELDEWINDE.

Jaffna, Nov. 5, 1851. 2p

அறிவித்தல்.

இத்தைக்கொண்டறிவிக்கிறதென்னவானுல்முத்தவெளிக்கு நேரே இருக்கும் மெஸ்தர் ராமமுத்தப்பச் செட்டியார் நெல்லூவிற்கும் கிட்டங்கிக்கு வடக்கருகாக இருக்கும் பன்ரேசன் அம்மாவுக்கு உடையதான வீடு, இதனடுத்த மார்கழி மாதம் உசுங். தேதி ஏலங் கூறி விற்கப்படுமென்று இத்தால் யாவருக்கும் அறிவிக்கப்படுகுது. அதற்குமுன் கைகீழாக வாங்கப் பிரியமுள்ளபெயர்கள் மெஸ்தர், என்றி இஸ்பெல்டிவிண்டம் வந்து கேட்டுத் தீர்மானம்பண்ணிக்கொள்ளலாம்.

மேற்சொல்லப்பட்ட வீடு நல்ல விசாலமுள்ளதமாய் எவ்வித வியாபாரச் சரக்குகள் போடுகிறதற்கும் ஏற்ற இடமுமாயிருக்கிறபடியால், கிட்டங்கிப்பாவிணைக்கும் அது மகா ஏற்றயிடமாக இருக்கிறதென்பதை யாவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

யாழ்ப்பாணம், ௲அறுங்கம் ௵ கார். ௴ ருவ.

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. சம்பந்தநாதமுதலியார் குமாரன்

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. குருநாதமுதலியார்பேரிற் சரமகவி.

சீரேறுவற்சர விரோதிகிருதிற்கதிர்ச் செயமேறுசிங்கமதியிற் றினமேறுதேதியோர்பத்தேறுமெட்டினிற்றிருவேறுசோமவாரத், தேரேறுமுறநாளிலிங்தேறுபட்சத்திணெண்ணேறுசத்தமிதனிலிமிலேறுமிடபலக்கினமதிலி யாழ்ப்பாணமிசையேறும் வண்ணைவாசன், பேரேறுசம்பந்தபூபாலன்முன்செய்பெருந்தவமெனுவுதித்தோன்பெட்பேறுதிருமாதுநட்பேறுநீதியினன்பேசுசற்குணவிலாசன், காரேறுகொடையினன் காவலர்தமக்குரியகனபொக்கிஷசாலையதிபன் கனமேறுகுருநாத மகிபனிகமொருவியுயர் கடவுள்பதமேறினனே.

௲அறுக ௵. புரட்டாதி ௴, ௫ங். உ. இங்ஙனம்

யாழ்ப்பாணம் வண்ணைநகர், அ. ஆறுமுகன்.

Printed and Published at the American Mission Press Manepy, Jaffna, by Thomas S. Burnell.